

Bohoslužby v Zábřehu 16.října 2022

Lk 18,1-8

Vypravoval jim podobenství, aby ukázal, jak je třeba stále se modlit a neochabovat: „V jednom městě byl soudce, který se Boha nebál a z lidí si nic nedělal. V tom městě byla i vdova, která k němu ustavičně chodila a žádala: „Zastaň se mne proti mému odpůrci.“ Ale on se k tomu dlouho neměl. Potom si však řekl: „I když se Boha nebojím a z lidí si nic nedělám, dopomohu jí k právu, poněvadž mi nedává pokoj. Jinak mi sem stále bude chodit a nakonec mě umoří.““ A Pán řekl: „Všimněte si, co praví ten nespravedlivý soudce! Což teprve Bůh! Nejedná on právo svým vyvoleným, kteří k němu dnem i nocí volají, i když jim s pomocí prodlévá? Ujišťuji vás, že se jich brzo zastane. Ale nalezne Syn člověka víru na zemi, až přijde?“

Milé sestry, milí bratři, modlit se, to je jak používat mobilní telefon. Používáte mobilní telefon? Asi ano, dnes to už není žádná novinka. Spíše stojí za pozornost otázka, jak ho používáme? Chceme se jím dovolat, chceme komunikovat. A je pravda, že je to jistější než posílat dopisy, psát maily, nebo chodit volat do telefonní budky. Mobil má své označení od toho, že je přenosný, máme ho stále u sebe. Proto je možné komunikovat hned. Ale tady je to možná zádrhel.

Když jsme chtěli dřív s někým mluvit, nějak ho kontaktovat, něco se dovědět, nezbylo než buď cestovat, nebo psát, nebo jít do budky či sednout k pevnému aparátu. Zkusme si to promítnout do způsobu, jak se spojit s Bohem, jak ho nějak kontaktovat. Znamenalo by to cestovat na nějaké svaté místo, do chrámu, do kostela. Nebo alespoň ke kapličce za vesnicí. Nebo do nějaké domácí svatyně. Rozhodně by nebylo možné si jen tak kleknout u postele, sednout u stolu, sepnout ruce a povídat. Mít možnost volat k Bohu kdykoliv a odkudkoliv, to je právě jako mít ten mobil. Je možné odkudkoliv kdykoliv zavolat. Na tom je poznat, jak úžasnou věcí je ve vztahu k Bohu modlitba.

Dnes se dá mobil také použít pro prezentaci a hledání různých informací. Už jím jen nevoláme někomu konkrétnímu, ale pouštíme do světa spoustu informací o tom, co jsme prožili, co se nám žene hlavou, chlubíme se. Takové věci ale přece s modlitbou nesouvisí. Ne? Jestli jste přesvědčeni, že ne, máte malou fantazii. I modlitba se může spíš než možností mluvit skutečně k Bohu stát příležitostí k sebezprezentaci. Jen si vzpomeňme, co říkal Ježíš o některých z farizeů

– dlouho a naoko se modlí, aby byli lidem na očích, aby je ti druzí viděli a ocenili horlivost jejich modliteb. Víím, že to zní asi divně, ale modlitba může být také jen vyjádřením určité pózy, může být pokryteckým divadlem pro lidi a nikoliv upřímným voláním k Bohu.

Modlit se a nemyslet na Boha. Jde to? Možná ano. Modlitba se dá použít jako prostředek k vnitřnímu ztišení, zklidnění, soustředění se na sebe, na svůj život. To je jako to serfování s mobilem po internetu, po různých sítích a hledání novinek. Jde o ten moment, že prostě jen jen sedíme promítáme si různé obrazy ze života a nějak je nespojujeme s Bohem.

Když jsme dnes četli o vytrvalé vdově jako příkladu stálé modlitby a neochabování, možná by se to dalo shrnout, že je to něco podobného jako být pořád na mobilu. Když něco potřebujeme, tak zkoušet volat, bombardovat druhou stranu zprávami, zkrátka stále se dožadovat pozornosti. I to nám přeci mobil umožní, protože přeci slouží k tomu, že ve spojení jsme hned bez nějakého prodlení. Volám a druhý to musí zaregistrovat, píšu a musí to číst. Tak proč nereaguje? To není jako u dopisů či mailů v době vytáčeného připojení k internetu. Mělo by to být přeci tak snadné. Pomodlím se a Bůh mi dá vědět, že to slyšel a udělá, protože když Bůh říká, že slyší, tak vždycky to znamená, že také jedná. Vdova jde po tom soudci jak vlk po své kořisti, tedy vytrvale, až ho uštve. Když budeme Boha podobně stále vytrvale zasypávat, jistě ho nakonec uštve, donutíme, aby jednal jak má a neulíval se.

Mít mobil znamená nejen volat kdykoliv a odkukoliv, ale být také stále na příjmu. To je druhá strana mince. Jsme stále k zastižení. Je to někdy otravné, proto třeba vypneme zvonění, mobil někam odložíme, případně se tváříme, že tu zrovna nejsme. Je to taková situace, kdy vnímáme, že někdo volá, píše, máme to pod kontrolou, ale nereagujeme. S modlitbou je to také tak. Něco Bohu sdělíme, když je to urgentní urgujeme. Ovšem ne vždy jsme na příjmu. Zrovna mám něco důležitého, nemám čas sledovat, co mi Bůh říká, nemám čas mu to zvednout, když volá. Vyřídím to, až bude vhodnější doba. I to mobil umožňuje. Abraham jakoby měl jen starou pevnou linku. Slyšel, že někdo volá, tak to zvedl a slyšel, že Bůh ho něčím důležitým pověřuje. Dnes vidíme, že Bůh nás volá. Nedá se to přehlédnout. Vždyť máme Písmo, kde Bůh mluví. A tak není těžké slyšet, že mluví i k nám, že se snaží dovolat a říct nám něco důležitého. Ovšem my to nevnímáme jako něco, co je třeba řešit hned. Klidně ten svůj mobil odložíme nebo vypneme, aby nás nerušil.

Když jsme četli dnešní podobenství, jistě zaujme, že vdova se svého domohla svou neodbytností. Její odhodlanost a vytrvalost nakonec zlomila neochotu soudce. Toto vyprávění rámuje dvě důležité věty. Upozornění na důležitost vytrvalé modlitby na začátku a otázka po víře na konci. Ony tyto dvě věci patří nerozlučně k sobě. Ten soudce, co v příběhu figuruje, to je jasný záporák. Svévolník, z ničeho si nic nedělá, všichni jsou mu ukradeni, je mu ukradeno,

jestli se někomu děje bezpráví nebo ne. To on vůbec neřeší. Mezi ním a tou vdovou není žádný vztah. A když se rozhodne jednat, je to právě proto, aby měl klid a zbavil se té vdovy jako otravného elementu v jeho poklidném životě. Ten soudce rozhodně není obrazem Boha. Je přesným opakem. To je důležité. Protože jinými slovy tu Bůh říká, že když to nevzdáme, tak pohneme i něčím tak nepohnutelným, jako je ten soudce. Vždyť na něj nejsou žádné páky, aby musel jednat. Stížnost nadřízeným? Pche, z těch si nic nedělá. Přitlačit ke zdi? No, to není tak snadné. Rozhodně ne pro vdovu. Stejně jako upustit nějaký ten úplatek. Ale stejně jím nakonec pohne, když se neustále ptá po svém případě. Když si člověk uvědomí, že Bůh je zcela jiný, pak je asi zřejmé, že ani tyto postupy nejsou nutné. Neslyší naše modlitby proto, že je jimi přehlcojeme. Nesklání se k nám, aby měl od nás pokoj. U té vdovy si všimněme, že koná něco vzdor tomu, že se to zdá marné a ztracené. Koná z víry. Věří, že svou věc dotáhne do konce vzdor okolnostem.

Bůh je zcela jiný, než ten soudce. Vytrvalost a víra jsou při volání k němu na místě, ale myslím, že mají trochu jinou podobu než vytváření nátlaku. Na Boha není potřeba tlačit, protože k nám má dobrý vztah. Jemu na nás záleží, nejsme mu lhostejní. Pokud nejedná hned, není to tím, že by se mu nechtělo, že by měl nás i naši situaci na háku. Vytrvalost se týká spíše toho čekání na zásah, na odpověď. A víra znamená, že nerezignujeme na Boží pomoc, i když stále nepřichází. Opět bych si pomohl srovnáním s těmi mobily. Způsob našeho jednání s tím druhým se odvíjí od toho, jak hluboce mu věříme, jaký k němu máme vztah. Pokud stále urgujeme, je to dáno tím, že ho podezíráme z lhostejnosti. Kašle na nás, tak je třeba se pořád hlásit o slovo. Když ale víme, jaký má ten druhý k nám vztah, když mu věříme, že nás nemá někde na háku, potom přece není třeba stále prozvánět, psát, zkrátka tlačit. Potom je spíš potřeba být na příjmu, protože on se určitě ozve. Až to bude možné, až to bude potřeba, zavolá. Vytrvalá modlitba, to nemusí být neustálý tlak, potřeba zahltit Boha mnoha slovy. To je spíše potřeba být pořád na příjmu, neodkládat a nevypínat svůj mobil. Tedy být připraven, že Boží odpověď může přijít různými cestami. My mu napíšeme, zavoláme, dáme najevo, co potřebujeme, co bychom chtěli. Existuje široká škála způsobů, jak zde Bůh zareaguje, jak nám odpoví. Tudíž vytrvalá modlitba, to může znamenat minutu v pokojíku na kolenou a pak dalších 23 hodin a 59 minut každého dne ve střehu, aby nám neunikla Boží odpověď.

Je jistě mnoho věcí, které nás trápí, říkáme si, že by zde Bůh měl zasáhnout. Má smysl mu o tom říct. I když on slyší i jen slabé chvění slov tvořících se v naší mysli a našem srdci, je rád, když mu řekneme, co prožíváme. Ale také nezapomínejme na to, že nám k tomu sám chce něco říct. Bůh není vrba, do které se vyhučíme, aby se nám ulevilo. Bůh je živý Pán, je přítel, kterému se můžeme svěřit, protože ho to zajímá. A nejen zajímá. Také do toho vstupuje, nese ta trápení spolu s námi. Prostě to není žádný vzdálený úřada na nebesích, ale přítel jdoucí spolu s námi. Dokonce i když mlčí, nic neříká, smíme cítit jeho podporu. Takže modlitba je jako mobil – úžasný prostředek k posílení vztahů, když víme, jak ho použít.

Pane Ježíši, děkujeme, že k nám přicházíš, že jsi stále nablízku, že s tebou můžeme být v kontaktu, slyšíš nás, i když nemáme na jazyku mnoho slov.

Amen.